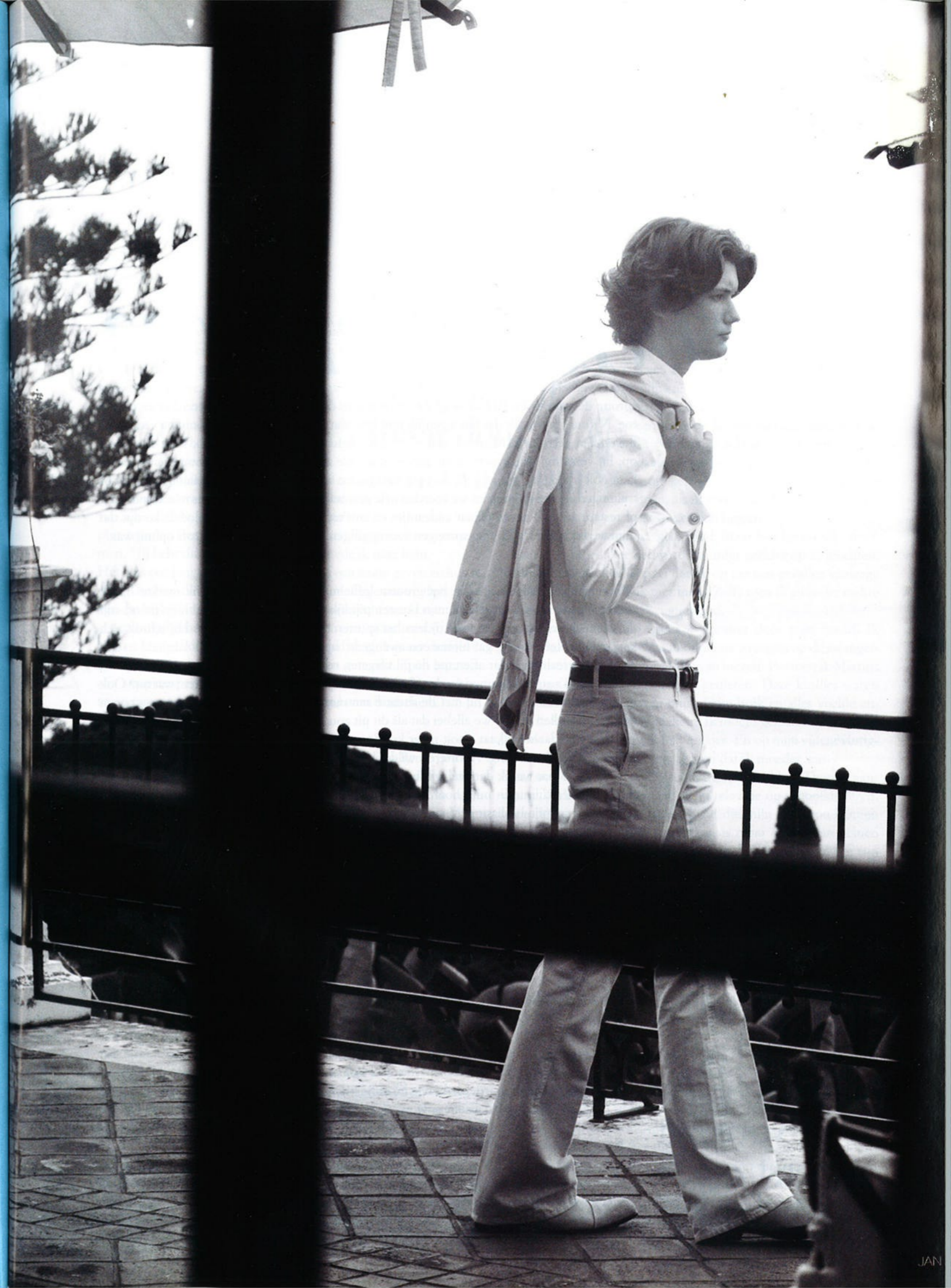

Ik wil schreeuwen:
“IK HEB NOG EEN
ZOON
EN HIJ IS
FANTASTISCH!”

Accountant Sarah (38) is gelukkig getrouwd en heeft een tienerzoon en -dochter. Niemand weet dat zij op haar vijftiende ook al een kind heeft gebaard, nadat ze per ongeluk zwanger raakte van haar volleybalcoach.

Ik was veertien

toen ik verliefd werd op mijn volleybalcoach. In de sporthal flirtten we al een tijdje en ineens sprong de vonk over. Als we oogcontact maakten, deed de rest van de wereld er niet meer toe. Natuurlijk wist ik dat het eigenlijk niet kon wat we deden; Remco was bijna veertig en bovendien getrouwd. Maar we waren stapelverliefd en niet te stoppen. Ik keek naar hem op, hij vond mij vrijgevochten en aandoenlijk. We zoenden achter de tribunes en spraken later ook buiten het sporten af. Zo vaak we konden waren we samen. Hij haalde me op voor trainingen en wedstrijden en we voerden hele gesprekken in de auto, of soms in een snackbar of restaurant. We gaven elkaar cadeautjes en sms'ten lieve berichtjes. Ik bloeide zo op, dat mijn wedstrijdprestaties met sprongen vooruitgingen. Ik wilde dat Remco trots op mij was.'

TWEE STREEPJES

'We gingen al ruim een jaar in het grootste geheim met elkaar om, toen ik merkte dat ik sneller moe werd. Ook voelden mijn borsten pijnlijk en gespannen. Ik hield mijn mond stijf dicht, maar Remco zag een keer tijdens het sporten dat mijn buik opbolde. Hij schrok zich kapot. De volgende dag gaf hij me een zwangerschapstest. In mijn jeugdige laksheid had ik me nooit gerealiseerd dat af en toe de pil vergeten risico's met zich meebrengt. Nu staarden we in Remco's auto volkomen verdoofd naar de streepjes. Ik bleef maar denken: wat nu? Ook Remco had geen idee wat hij met de situatie aan moest, hij had al twee dochters van negen en elf. Bovendien wisten we allebei dat als dit uit zou komen, Remco zijn baan en vrouw zou verliezen, en dat we elkaar nooit meer konden zien. Voor het eerst zag ik hem huilen. We waren allebei doodsbang. Aborteren wilde ik absoluut niet, dat voelde alsof ik een moord zou plegen. Maar wat ik dan wél wilde, wist ik absoluut niet. Pas na twee weken pure paniek kreeg ik weer ruimte in mijn hoofd en besloot het kindje af te staan voor adoptie. Remco steunde me in mijn beslissing. Maar hoe alles in de praktijk geregeld moest worden? We hadden geen flauw idee.

De redding kwam met de aankondiging van een zomerkamp voor *high potentials* in Zwitserland. Met het verhaal over mijn vorderingen van het afgelopen jaar ging Remco naar mijn ouders en zei dat hij perspectief zag in een sportcarrière. Mijn ouders straalden van trots.

Nog een paar weken langer verborg ik mijn zwangerschap. Ik droeg wijde kleren en douchte niet meer in de sporthal.

In Zwitserland kon ik lichamelijk niet meekomen met de rest. Ik holde maar wat achter de bal aan. Er werd druk gesmoesd over mijn zwangerschap, maar ik ontkende glashard. Toen het kamp was afgelopen, vertelde Remco mijn ouders dat ik geselecteerd was voor een vervolgtraject. Daarvoor moest ik een paar maanden in een internaat logeren. Ze geloofden hem meteen. Wat waren ze trots op me, en wat voelde ik me een huichelaar. Hele verhalen verzong ik aan de telefoon. Ik vertelde over mijn vooruitgang en hoe het klikte met de andere meisjes. Mijn ouders dachten dat ik zo vreselijk veel trainde, dat ik amper tijd had voor een uitje. En daarom vonden ze het ook zonde om me op te komen zoeken. Remco's vrouw had ondertussen niets in de gaten. Doordeweeks was hij altijd bij mij en af en toe ging hij een weekend naar huis. Daar wist hij te doen alsof er niets aan de hand was.'

AFSCHEID

Vijf weken voor de bevalling bracht Remco me naar een privékliniek, ook in Zwitserland, die hij voor mij had geregeld en betaald. De kamers waren wit en steriel. Ik huilde er hele emmers vol. Hoewel iedereen erg aardig voor me was, bleef ik het gevoel houden dat ik iets fouts had gedaan. Ik dacht dat mensen me dom vonden door zwanger te worden in dit tijdperk van

'Als een mantra herhaalde ik dat het zo beter was, maar toen ik Thomas in mijn armen hield, bleef ik maar denken: jij bent ons kindje'

anticonceptie en voorlichting. Daarom nam ik me voor om het kind zo snel mogelijk te vergeten als het eenmaal geboren was, en het lukte me om me niet te veel aan de baby in mijn buik te hechten. Ik zag ook wel in dat alles compleet anders zou worden als ik de baby hield. En ik wilde gewoon mijn oude leven en de vrijblijvendheid terug.

De bevalling zelf was een crime. Ik wilde alleen maar af van de baby, die de oorzaak van alle ellende was. Ik was boos en had pijn, nam het Remco kwalijk dat hij de bevalling niet kon overnemen. "Jij hebt dit erin gestopt," schreeuwde ik naar hem.

Het was een jongetje. Ik mocht hem zelf een naam geven en koos voor Thomas: de tweede naam van Remco. Ook was er afgesproken dat hij bij Nederlandse adoptieouders terecht zou komen. Als een mantra herhaalde ik dat het zo beter was, maar toen ik Thomas na zijn geboorte in mijn armen hield, bleef ik maar denken: jij bent onze baby. Wij hebben jou samen gemaakt. Toen hij met zijn armpjes spartelde, wilde elke vezel in mijn lijf dat hummelte tegen me aandrukken en wiegen. Huilend nam ik afscheid.'

IS HIJ GELUKKIG?

'Toen ik werd ontslagen uit de kliniek, vertrokken Remco en ik samen naar een pension in Duitsland. Ik wilde geen dag langer dan nodig in Zwitserland blijven. De eerste dagen had ik verschrikkelijke huilbuien en wilde niet eens onze kamer uit. Ik kleedde me niet aan en wiegde mezelf onder de dekens. Remco praatte urenlang op me in, zei dat we het juiste hadden gedaan. En diep in mijn hart wist ik dat hij daarin gelijk had. Door dat te beseffen werd ik rustiger. Het was niet anders, en ik had het maar te accepteren.

Eenmaal thuis vertelde ik iedereen dat mijn Zwitserse volleybalavontuur niet was geworden wat ik had gehoopt. Niemand twijfelde aan mijn verhaal.

Ik maakte mijn school af en ging op kamers. Mijn plan om Thomas te vergeten bleek in de loop der jaren niet te lukken. Vaak vroeg ik me af of hij gelukkig was, hoe hij er nu uitzag. Als ik in de stad een schattig kinderjasje zag, fantaseerde ik hoe dat bij Thomas zou staan. Remco en ik groeiden ondertussen steeds meer uit elkaar. Het leeftijdsverschil was te groot, Remco's gezin te aanwezig. Naarmate ik ouder werd, begreep ik dat hij bij zijn vrouw zou blijven en dat wij geen toekomst hadden. Een dag voor mijn negentiende verjaardag maakte ik het uit. Remco snapte het.'

EINDELIG ÉCHT MOEDER

'Ik genoot van mijn studententijd, vond na mijn stages werk als assistent-accountant, had hier en daar een vriendje en was gelukkig, voor zover dat kon. Natuurlijk dacht ik veel aan Thomas,

maar ik vertelde niemand iets, zelfs mijn beste vriendin niet. Hij had nu een ander leven en ik moest proberen iets van het mijne te maken.

En toen ontmoette ik Martin. Vrijwel meteen vertelde hij me over zijn kinderwens. Ik vond onze relatie nog te pril om het daarover te hebben, laat staan om mijn grote geheim te delen. Dat wilde ik later doen, als ik zeker wist dat Martin en ik bij elkaar zouden blijven.

Binnen een jaar waren we getrouwd. Maar hoe langer we samen waren, hoe moeilijker het werd om mijn geheim op te biechten. Toen Martin me een keer zei dat hij op me was gevallen vanwege mijn puurheid, durfde ik niet meer. Zelfs toen ik zwanger raakte van onze tweeling hield ik mijn mond.

Die hele zwangerschap spookte Thomas door mijn hoofd. Ik mocht de eerste dagen nadat ik opnieuw streepjes op de zwangerschapstest had gezien niet blij zijn van mezelf. Pas toen ik Martins uitzinnige blijdschap zag, kon ik genieten. Deze kindjes waren wél welkom. Ik genoot van mijn dikke buik en alles voelde anders: dit keer hoefde niets stiekem. Ik mocht genieten en iedereen jubelde mee. Trots kocht ik babypakjes. En op mijn vijftiende mocht ik eindelijk hardop zeggen dat ik moeder was.

Maar ook na de geboorte van onze kinderen bleef Thomas aanwezig. Vaak lette ik op straat of op televisie op schoolkinderen, om te kijken of er iemand tussen zat die mijn zoon zou kunnen zijn. Ik hoefde bij een groepje jongens maar de kin van Remco te herkennen, of ik liep achter hem aan, hopen dat een van zijn vrienden hem zou aanspreken met 'Thomas'. Dat gebeurde natuurlijk nooit.

Het adoptiebureau had me bij de overdracht verteld dat als Thomas groter was, hij mijn gegevens zou krijgen, maar dat dit niet automatisch betekende dat hij contact zou opnemen. Soms lag ik apathisch op de bank en hoopte dat hij me zou zoeken, andere keren hoopte ik juist dat hij dat niet zou doen, zodat mijn leven niet verstoord zou worden.'

DE ONTMOETING

'Ik was op mijn werk toen ik bericht kreeg van het Fiom (het kenniscentrum voor ongewenst zwangeren en mensen met afstammingsvragen, red.). Thomas was achttien geworden en had gevraagd naar zijn afstandsossier. Het idee dat hij opeens zo dichtbij kwam verlamde me bijna. Wat als het niet zou klikken tussen ons? Moest ik het thuis vertellen? Compleet ontredder zat ik achter mijn bureau. Toch gaf ik mijn mailadres, en na een paar weken mailde Thomas. We spraken af in Amsterdam, waar hij woonde en ik werkte. Hij koos een lunchroom. Dat informele leek hem gemakkelijker. Ik was bijna een uur te vroeg ▶

In Remco's auto staarden we volkomen verdoofd naar de streepjes. Voor het eerst zag ik hem huilen'

Ik herkende hem direct: een kopie van Remco, maar dan met mijn ogen. Ik besepte me: wat ben jij leuk geworden, en zo groot!

en morste koffie op mijn kleren toen ik hem zag binnenkomen. Ik herkende hem direct: een kopie van Remco, maar dan met mijn ogen. En zo groot! Ik dacht alleen maar: wat ben jij leuk geworden. De eerste paar minuten kon ik hem alleen maar aankijken. Schaapachtig glimlachte ik naar hem. Ik bleef zijn naam maar herhalen en in zijn hand knijpen. Ik was vooral bang dat hij zou weglopen, zou zeggen dat hij het bij nader inzien toch niet zag zitten. Thomas vertelde dat hij rondliep met vragen over zijn achtergrond. Hij zei ook dat hij geen band wilde met mijn gezin. Hij was gelukkig met zijn adoptieouders en naast het vinden van antwoorden, was hij nergens naar op zoek. Ik begreep het en eerlijk gezegd voelde dat tijdens die eerste afspraak ook als een opluchting. In gedachten had ik al vaak met Martin het gesprek gevoerd waarin ik hem opbiechte dat ik nóg een kind had, en ik was enorm bang voor zijn reactie. Niet dat Thomas niet welkom zou zijn, maar ik had hem wel al die jaren verzwegen. Ik schaamde me. Wat was ik nou voor een partner, thuis schijnheilig met twee kindjes mooi weer zitten spelen en ondertussen zo'n prachtig kind verborgen houden? Puur struisvogelgedrag.'

EEN BEETJE VERLIEFD

'Die eerste keer was ik zo verdoofd dat ik mijn zoon had gezien, dat ik mijn jas in de trein vergat. Thuis vertelde ik dat het een zware dag was geweest en ben uren in bad gaan liggen. Pas toen het water koud was, kwam ik weer bij zinnen.

Thomas en ik spraken af dat we elkaar gingen leren kennen, en we zouden aankijken hoe onze relatie zich ontwikkelde. Thuis gaf ik aan dat er op mijn werk een drukke tijd zat aan te komen, waardoor ik wat vaker van huis zou zijn.

De afgelopen drieënhalve jaar hebben Thomas en ik elkaar zo veel mogelijk gezien. Aanvankelijk was ik bang dat hij me verwijten zou maken, maar dat heeft hij nooit gedaan. Het hielp hem te weten wat destijds mijn situatie en motivatie waren geweest. De keer dat hij me vertelde dat hij mijn keuze begreep, was ik enorm opgelucht. Al die tijd was ik bang geweest dat hij zich misschien had afgevraagd waarom hij niet de moeite waard was geweest om voor te vechten. Of dat hij me een slappeling had gevonden. Na de eerste moeilijke gesprekken, steeds in dezelfde lunchroom, voelde het een beetje alsof we verliefd waren. We wilden zo veel mogelijk van elkaar weten in een zo kort mogelijke tijd. We gingen samen eten of naar een museum, en probeerden elkaar beter te leren kennen door te praten over voorkeuren en gebeurtenissen die ons hadden gevormd. Na een tijdje had ik het gevoel dat ik mijn zoon eindelijk een beetje kende.

Vaak voelde ik me schuldig ten opzichte van Martin. Thomas

was een deel van mijn leven geworden, terwijl Martin nog nooit van hem had gehoord. Martin heeft een groot hart, hij zou Thomas uiteindelijk accepteren. Maar het feit dat ik jaren tegen hem gelogen had en nu nóg deed, zou misschien onoverkomelijk zijn. Toch bood ik Thomas nogmaals aan dat ik schoon schip zou maken. "Als jij mijn gezin wilt leren kennen, dan ga ik alle confrontaties aan," zei ik. Ik vond hem belangrijk genoeg om het risico te nemen. Weer weigerde hij. Hij vond het voorlopig goed zo. Zijn behoefte was bevredigd. Ik was een toffe vrouw, maar zijn moeder woonde in Amsterdam; dat was zijn basis.'

MONSTER

'Thomas is nu 22. Als we elkaar zien, zo'n vijf keer per jaar, kletsen we als twee mensen die op hun eigen manier van elkaar houden. We voelen een onlosmakelijke bloedband. Dat is voor Thomas genoeg. Zijn vragen zijn beantwoord, hij weet wie ik ben en dat ik er voor hem ben. Voor Thomas is dat meer dan hij hoopte. En dat is het voor mij natuurlijk ook. Ik maak deel uit van zijn leven en daar kon ik jarenlang alleen maar van dromen. Soms wil ik het wel van de daken schreeuwen: "Ik heb nóg een zoon en hij is fantastisch!" Maar dat kan niet. Als ik de tijd kon terugdraaien, zou ik het Martin allemaal meteen verteld hebben tijdens onze eerste date. Dan had ik alleen hoeven afwachten of hij me nog zou willen hebben. En had ik elke stap met hem kunnen delen. Nu voel ik me vaak schuldig. Dan zegt hij bijvoorbeeld tegen onze zoon: "Jij bent het liefste jongetje van de wereld". Als ik Thomas dan net heb gezien, moet ik me echt inhouden om op die momenten niet zijn naam te noemen.

Wel heb ik een brief geschreven waarin ik alles heb uitgelegd. Mijn notaris bewaart die in zijn kluis. Als ik overlijd, wil ik graag dat Martin wordt ingelicht. Er staat ook in dat ik hoop dat hij Thomas na mijn dood accepteert. Soms voel ik me een monster. Ik heb mijn zoon verloochend en nog steeds laat ik deze situatie zich maar voortslepen. Ik bedrieg de man van wie ik houd; de man die denkt dat hij mij volkomen kent en kan vertrouwen. Ik mis Thomas ook steeds vaker. Laatst vierden we ons twaalfde- en halfjarig huwelijksfeest met de hele familie. Tussen de speeches door keek ik of Thomas er toch niet stiekem was, als een soort verrassing. Terwijl hij niet eens wist waar we waren, en nog steeds niet toe is aan contact met mijn gezin.

Achttien jaar lang kon ik doen alsof het allemaal niet waar was. Als ik de nachtmerries niet meerekende geloofde ik zelfs soms dat het nooit was gebeurd. Maar nu alles dichterbij is gekomen, leg ik de verantwoordelijkheden lafjes bij Thomas neer. Als hij er ooit klaar voor is, zal ik sterk zijn en het Martin vertellen. Misschien durf ik dan mezelf weer recht in de spiegel aan te kijken.' ■